

[Forsvarsministeren.]

erede forsvar af Nordtyskland og skal blot ved denne lejlighed igen understrege dette synspunkt.

De danske øer vil med udsigt til et hurtigt og afgørende resultat mest være truet ved en søværts invasion. En sådan amfibieoperation vil altid kræve store forberedelser og være vanskelig at gennemføre, idet angrebstropperne vil være udsat for store tab ved beslutsom indsættelse af sø- og luftstridskræfter fra os selv og vore allierede. I den første landgangsfase vil angrebstropperne endvidere komme i en meget udsat position, hvis forsvaret råder over mobile, slagkraftige enheder, herunder panserstyrker, og hvis forsvaret iøvrigt er således tilrettelagt, at angriberen ikke uhindret kan skaffe sig rådighed over havne med stor kapacitet.

Sådanne eventuelle invasionsforetagender over grænsen og over søen må man forudse støttet fra luften, derunder i større eller mindre omfang gennem indsættelse af luftbårne enheder. Spørgsmålet om, i hvor stort omfang vi må regne hermed, hænger sammen med det behov, som en eventuel angriber andetsteds måtte have for disse specialenheder, der selv for en stormagt kun kan sættes ind i begrænset mængde på samme tid. Endvidere må man formode, at sådanne operationer vil blive støttet af en effektiv femtekolonnevirksomhed.

Skal man af denne problemstilling uddrage en konsekvens med hensyn til arten af vore landstyrker, må det blive den, at vi først og fremmest må have mobile, slagkraftige enheder, i Jylland for at kunne koncentrere dem i de for et mobilt forsvar bedst egnede områder, eventuelt i samarbejde med allierede styrker i Nordtyskland, og på øerne for at kunne imødegå fjendtlige landgangsforsøg med virkelig slagkraft på det tidspunkt, hvor en landgangsstyrke er mest sårbar som følge af dens mangel på landsat tungt materiel.

For at sikre disse feltenheder størst mulig manørefrihed og samtidig hindre en eventuel angriber i frit at brede sig i områder, som feltenhederne på et givet tidspunkt ikke kan dække, skal lokalforsvarsstyrkerne, herunder stationært luftværnsartilleri og hjemmeforsvar, under fuld udnyttelse af lokalt kendskab overalt i landet sikre besiddelsen af en række punkter som f. eks. havne, flyvepladser, trafikknudepunkter o.s.v.

Der er måske dem, der vil sige, at det her skitserede landforsvar ligner det fra mange sider stærkt forkætrede begreb: „en kopi af en stormagts hær“. Jeg kan dog

forsikre om, at ingen ansvarlige militære ledere og ej heller politikere har haft ambitioner i retning af at opbygge dansk forsvar som en sådan kopi. Den besluttede karakter af styrkernes opbygning hviler på nøgterne militære bedømmelser udfra de hovedsynspunkter, som jeg nys har redegjort for. De danske enheders sammensætning vil kun i den udstrækning, det af militære standardiseringshensyn er hensigtsmæssigt, komme til at ligne stormagternes. Som eksempel kan jeg nævne, at da vore enheder er beregnet på snæver anvendelse til forsvar af vort eget territorium, vil de ikke have brug for visse forsyningsenheder m. v., som en hær, der kan komme ud for at operere langt fra egne baser, må have.

Også hvad det rent taktiske angår, er det meget vigtigt, at vi søger at udvikle metoder svarende til vort terræn og øvrige særlige vilkår og ikke lader os nøje med direkte at omplante fremgangsmåder, der kan være de rette under helt andre forhold.

For søens vedkommende er det tanken, at lettere enheder, omfattende kystjagere, eskortefartøjer, undervandsbåde, patruljefartøjer, motortorpedobåde, minelæggere og minestrygere, egnede til og fortrolige med manøvrer i de snævre danske farvande, som er vanskelige at navigere i, skal imødegå landgangsforøg, jangribe forbindelseslinier over søen, foretage offensiv og defensiv mineudlægning samt minestrygning. Flåden vil følgelig også få en opgave deri at overvåge farvandene og herunder at bidrage til sikringen af forbindelser, som vil være afgørende for landets forsyning både civilt og militært.

Endelig skal vort flyvevåben opbygges af jagereskadriller, der kan imødegå luftangreb på vort territorium, hvorunder særlig luftforsvaret af de større byer vil være af afgørende betydning. Endvidere skal flyvevåbnet kunne yde taktisk støtte i snæver tilknytning til hærens og søværnets operationer. Det vil under løsningen af disse opgaver være støttet til og ledet af en veludbygget radartjeneste på jorden.

Hvad det danske forsvar derimod ikke skal omfatte — i modsætning til, hvad der ville være tilfældet, hvis vi skulle opbygge et isoleret forsvar —, er f. eks. større enheder til søs til anvendelse i de mere åbne farvande til forsvar af forbindelserne vestover samt bombeflyvere til angreb på udgangsbaserne for en eventuel fjendtlig aggression, hvad der jo er et af de vigtigste forsvarsmidler i en moderne krig. Sådanne og lignende styrker vil som